

Europæisk Folkeblad

Nr. 6 • november 2015 • 1. årgang

Skal Kansler Merkel bestemme over den danske udlændingepolitik?

Læs om den
vigtige
afstemning

Derfor skal vi beholde vores retsforbehold

Leder

Et nej den 3. december er et nej til Merkels udlændingepolitik

På den ene side kappes den tyske forbundskansler Angela Merkel i denne tid febrilsk med den svenske statsminister Stefan Löfven om, hvem der hurtigst kan få flest flygtninge og migranter til deres lande.

På den anden side siger lande som Ungarn, Slovakiet, Slovenien og Polen stop. De vil ikke have flere indvandrere – og da slet ikke muslimer. I Polen vandt det nationalkonservative parti Pi.S (oversat: Lov og Retfærdighed) en overvældende sejr på et løfte om et stop for modtagelse af flere flygtninge fra lande som Syrien.

Midt i det hele står EU og kan ikke få flygtningekabalen til at gå op, efter at Angela Merkel i september udviste storsind på vegne af hele den tyske befolkning med en invitation til millioner af syrere, som straks tog imod, og som med sig deres kølvand også tog anselige mængder afghanere, eritreere, irakere, albanere samt migranter fra Afrika. I Tyskland hersker kaos, og mange steder forsvinder flygtningene videre mod Skandinavien, så snart de er kommet ind i landet. Mange iagttagere siger, at vi kun er ved begyndelsen...

Hver dag er mere end 1000 migranter ankommet til Sverige, primært via færgerne fra Tyskland til den skånske by Trelleborg, hvorfra de mange tusinde fordeles ud i resten af Sverige. Opgørelser viser, at udgifterne til mange indvandrere i Sverige næsten svarer til de samlede udgifter til sundhedsområdet, og presset på Stefan Löfvens regering øges for hver dag. Sverige er plaget af en voldsom politisk polarisering. Asylcentre går op i flammer, mens byen Trollhättan for nyligt var udsat for et grufult angreb på en skole, hvor en sindssyg enspænder med nazistiske fantasier dræbte to elever.

I Tyskland er situationen ikke bedre. Også her hører brandtattentater på asylcentre til dagens orden, og de mange flygtninge optræder voldeligt over for både hinanden og personalet på de overbelastede centre, hvor man i flere tilfælde har været nødt til at opdele flygtninge efter religion, fordi de medbringer deres konflikter fra hjemlandene.

I Bruxelles forsøger man at reducere det hele til et spørgsmål om at fordele de mange flygtninge i medlemslandene. Men reelt er der tale om et urimeligt og absurd krav. Det er ikke Polen, Ungarn, Slovakiet, og andre, der har inviteret de mange flygtninge og migranter til Europa. Det er i første omgang den tyske forbundskansler Angela Merkel,

som skabte den menneskelige flodbølge, og man kan ikke invitere andre til fest hos sine naboer.

Mens EU-eliten drømmer, er samtlige forudsætninger for en fælles asylpolitik faldet til jorden. EU's ydergrænser er reelt åbne, aftalen med Tyrkiet til mange milliarder euro er ikke det papir værd, som den er skrevet på, de åbne grænser i EU tillader migranter at shoppe rundt efter forgodtbefindende, og Dublin-reglerne er sat ud af kraft, idet flygtninge i dag typisk passerer gennem fem, seks eller syv sikre lande, før de slår sig ned og søger asyl.

I Danmark er de EU-positive partier nervøse over danskernes modvilje mod den ukontrollerede indvandring. Derfor følte statsminister Lars Løkke Rasmussen sig tvunget til at udstede en slags garanti for, at Venstre ikke vil tilslutte sig en fælles asylpolitik, hvis retsforbeholdet bliver afskaffet. Dermed afslørede statsministeren, at afstemningen også handler om et ja til fælles udlændingepolitik, fordi der stemmes om

Også den svenske statsminister Stefan Löfven, som har åbnet Sveriges grænser på vid gab, har travlt med at vælte den selvforskyldte svenske flygtningebyrde over på de andre EU-lande. Den svenske "gødhedsrus" vil også få konsekvenser for Danmark.

hele pakken.

Et ja vil nemlig være ensbetydende med en blankocheck til de EU-positive partier. For selv om de "kun" har sagt ja til 22 retsakter, har de samtidig konstrueret afstemningen således, at det overlades til de EU-positive partier at sige ja til resten, uden at de igen behøver spørge danskerne ved en folkeafstemning. Sandsynligheden for, at netop det sker, er meget stor. Masser af suverænitets er blevet overdraget hen over hovederne på den danske befolkning. Vi blev aldrig spurgt om Schengen-aftalen og de åbne grænser. Vi blev ikke spurgt om tilslutningen til Lissabon-traktaten. Vi kom ikke med på råd om bankunionen og meget andet.

De EU-positive partier mener ganske enkelt ikke, at danskerne er i stand til at tage stilling til så store spørgsmål, fordi de ikke ser dem i EU-elitens "store perspektiv". Danskerne er et genstridigt og åndeligt tilbagesående folkefærd, som i EU-elitens øjne kun er interesserede i hverdagen og deres eget. Men er det ikke også nok? Er det danske demokrati og den danske selvstændighed ikke værd at forsvare?

Vi kender ja-sidens "salami-metode". Skive for skive skæres der af den danske suverænitets, indtil der kun er en indtørret pølsestump tilbage. Hvis danskerne ikke siger fra nu, bliver forsvarsforbeholdet det næste skridt, og derefter vil ja-partierne uden tvivl forsøge at få et ja til euroen i hus. Indtil det sidste forbehold er fjernet – og så er det for sent.

Der er under en måned til afstemningen. Vi vil i de kommende uger få tudet ørerne fulde om betydningen af, at vi forbliver i Europol. Vi vil høre, at Danmark "havner i et sort hul", at vi bliver isolerede i EU, at vi bliver oversvømmet af kriminalitet. Tonen vil blive mere skinger for hver dag. Dansk Folkeparti har allerede garanteret, at Danmark kan forblive i Europol – enten gennem en parallelaftale eller begrænset tilvalgsordning.

Til gengæld siger vi klart nej til dansk deltagelse i det udlændingekaos, den lovløshed og det anarki, som hænger i EU, hvor det er overladt til hvert enkelt medlemsland at beskytte sig. Merkel må selv rode med, hvem hun inviterer til Tyskland. Det skal hverken være Danmarks eller de øvrige EU-landes anliggende. Vi skal selv være herre over vores udlændingepolitik. Det handler afstemningen også om.

Et ja er blankocheck til ja-partierne

Foto: Scampix

XXXX

Af Kenneth Kristensen Berth, næstformand for Europaudvalget & EU-ordfører

Afstemningen den 3. december adskiller sig fundamentalt fra tidligere folkeafstemninger om EU. Tidligere er danskerne blevet bedt om at afgive suverænitets i nærmere bestemt omfang, som Grundloven foreskriver. Denne gang beder Folketingets flertal ikke om det – de beder om MEGET mere end det.

De beder nemlig om at få lov til – ved et simpelt flertal i Folketinget – fremover at give afkald på dansk suverænitets på hele det retslige område på vegne af befolkningen – om alt lige fra asyl- og udlændingepolitik, til strafferammer og ytringsfrihed.

Grundlovens paragraf 20 tilsiger, at såfremt der i Folketinget ikke er 5/6 flertal for at afgive suverænitets til en mellemfolkelig institution, så skal spørgsmålet sendes til en folkeafstemning, hvor et flertal skal stemme for at afgive suverænitets. Paragraffen taler også om, at suverænitets kun kan afgives i nærmere bestemt omfang.

Men efter et ja den 3. december vil det altså fremover være sådan, at befolkningen har delegeret retten til at afgive suverænitets inden for rets- og asylområdet til et tilfældigt flertal på Christiansborg.

Det er altså et potentielt meget vidtgående mandat ja-partierne får, hvis de får deres ja i hus den 3. december. Betydeligt mere vidtgående end ved tidligere folkeafstemninger, fordi vælgerne der præcist har vidst, hvad de sagde ja eller nej til. Det ved de ikke denne gang.

Ja-partierne forsøger at få afstemningen til at fremstå som et ja eller et nej til med-

lemskab af Europol. Men afstemningen er ikke en afstemning om Europol. Alle Folketingets partier med en enkelt undtagelse er enige om, at Danmark fortsat skal være med i Europol. Og det vil Danmark også kunne efter et nej.

Danmark kan fortsætte med at være medlem af Europol enten gennem en parallelaftale – hvad vi i Dansk Folkeparti vil anbefale – af to årsager, dels fordi samarbejdet så kan opsiges igen og dels fordi vi derved undgår, at Schengen-samarbejdet bliver overstøttet, og Danmark fortaber retten til at tage nøglerne til vores grænse tilbage. Det er SÆRDELES usandsynligt, at Danmark ikke skulle kunne få en parallelaftale om Europol – men selv i den situation vil Danmark kunne fortsætte som medlem af Europol ved at bruge bestemmelsen i protokollens artikel 8 til kun at tilvælge Europol. Så Europol er altså ikke det, vi stemmer om!

Til gengæld stemmer vi foruden det tidligere omtalte mandat til ja-partierne om i al fremtid og i ubegrænset form at kunne afgive suverænitets på rets- og asylområdet også om 22 retsakter. Det er retsakter, som blandt andet betyder, at EU fremover vil blande sig i de danske strafferammer. Således fastsættes der bl.a. en maksimumstraf for børneporno på ti år. Danmark vil altså ikke fremover kunne give en højere straf end ti år for dette – også selvom et flertal i Folketinget skulle ønske det.

Vi stemmer også om, hvorvidt vi i Danmark skal rette os efter andre landes domstole – nemlig princippet om gensidig anerkendelse. Med andre ord vil en rumænsk, bulgarsk eller italiensk domstols afgørelse

have lige så meget retskraft i Danmark, som i disse tre lande.

Et eksempel: I Litauen er homoseksuel agitation forbudt ved lov. Rejser en dansk homoseksuel kvinde til Litauen, deltager i en gay pride parade og efterfølgende anklages for homoseksuel agitation, så skal dansk politi bistå de litauiske myndigheder i at retsforfølge pågældende, når hun er kommet hjem til Danmark, og vedkommende skal udleveres til strafforfølgelse i Litauen. Er det nogen særlig god idé?

Det er blot nogle få af de problemer, som de retsakter, som ja-partierne ønsker at få danskernes ja til at gennemføre afstedkommer.

Det helt afgørende problem er imidlertid fremtiden. Den kender vi i sagens natur ikke. Og netop dette er det giftige, for hvis først ja-partierne har afgivet suverænitets på et område, så kan vi aldrig få den tilbage igen – uanset at de pågældende ja-partier så måtte være blevet straffet af danskerne ved at blive sat fra bestillingen ved det kommende valg. Adgangen til at få vores asyl- og udlændingepolitik tilbage, fastsætte en fra EU divergerende kriminel lavalder eller genindføre fuld ytringsfrihed vil være forpasset.

Derfor er afstemningen den 3. december afgørende. Ved et ja tager Danmark et gigantisk skridt i retningen af kernen af Europa – en kerne lande som Storbritannien, Polen og Ungarn – for blot at nævne nogle få – er på vild flugt fra.

Ønsker vi virkelig at være der? Ønsker vi virkelig mere EU?

Stem nej den 3. december!

Hvad skal vi stemme om?

Af Karsten Lorentzen

Så snart noget handler om EU, bliver det gjort kompliceret og uigennemskueligt. Ja-partierne vil have os til at tro, at afstemningen om retsforbeholdet den 3. december kun handler om Europol, men den handler om meget mere. For det første handler den foruden Europol om 21 andre retsakter, som umiddelbart bliver en del af dansk lovgiv-

ning. For det andet handler den om de dele af det retlige område, som kredsen af ja-partier af forskellige årsager har valgt at stille i bero, herunder en dansk tilslutning til en fælles EU-asylpolitik. Men de "sovende" retsakter kan vækkes til live af et flertal i Folketinget, hvis danskerne siger ja til at afskaffe retsforbeholdet.

Vi stemmer om hele pakken og har kun ét skud i bøssen.

Men lad os se nærmere på enkelte af de mest problematiske retsakter, som omgående vil blive en del af dansk lovgivning, hvis det bliver et ja den 3. december. Her er der på flere områder tale om en problematisk overdragelse af suveræniteten, som forringer retssikkerheden for den enkelte dansker, ligesom den lægger bånd på vores ret til selv at vedtage eksempelvis strafferammer for flere lovovertrædelser. Det afslører den høring, som er blevet foretaget omkring retsakterne.

indføres en mulighed, at f.eks. Danmark kan afvise en kendelse, som er i strid med EU's charter om grundlæggende rettigheder, og at kendelser skal kunne afvises, hvis det er åbenlyst, at der finder retsforfølgelse sted på baggrund af køn, race, religion, nationalitet, sprog eller politisk og seksuel overbevisning.

På den baggrund vil Institut for Menneskerettigheder ikke anbefale, at direktivet gennemføres, men ønsker yderligere undersøgelser af konsekvenserne for retssikkerheden for borgere i Danmark.

Direktivet om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager:

Betydning: Udlevering til retsforfølgelse for tyveri af dessert

Det er en af de retsakter, som ja-partierne har sagt ja til at gennemføre, men fra flere sider lyder der advarsler. Direktivet er en udbygning af den såkaldte europæiske arrestordre, som Danmark allerede er en del af, men det vil flytte endnu mere suveræniteten fra Danmark til EU. Danmark får nemlig pligt til at anerkende kendelser fra andre EU-lande, uden at en dansk domstol kan efterprøve det, og at fuldbyrdelsen skal ske efter udstederslandets fremgangsmåde. En kendelse fra en domstol i Krakow i Polen kan med andre ord få gyldighed i Horsens, uden af retten her kan gøre noget.

I en konkret sag havde Polen bedt om at få udleveret en britisk statsborger for tyveri af en dessert, og arrestordren indeholdt samtlige ingredienser i desserten. I Storbritannien anslår Scotland Yard, at 40 procent af de polske udleveringsbegæring handler om rene bagateller, som i Storbritannien ville kunne afgøres med en bøde eller slet ikke blive undersøgt.

Tørre tæsk i Grækenland

I den mere alvorlige afdeling blev en britisk statsborger i 2008 udleveret til Grækenland

Et ophold i et overfyldt græsk eller rumænsk fængsel kan være en barsk oplevelse, men vil kunne blive realiteten for danske statsborgere, som kan kræves udleveret, uden at de danske myndigheder kan hjælpe dem.

for en anklage om mord. Men det viste sig, at to vidner i sagen var blevet gennemtvunget af det græske politi, og at de senere tilbagekaldte deres forklaringer i sagen. Alligevel måtte briterne tilbringe ti måneder i et græsk fængsel, før han blev løsladt mod kaution, men stadig kan han ikke forlade Grækenland, hvor han afventer retssagens gennemførelse.

For danskere, som holder ferie i lande som Grækenland, Rumænien eller Bulgarien, og som – måske uden at vide det – begår noget ulovligt, kan det betyde, at disse lande kan kræve dem udleveret til retsforfølgelse

af en lokal domstol. Dermed er de prisgivet fremmede myndigheder i lande, som er berygtede for at overtræde grundlæggende rettigheder. Den liberale tænketank CEPOS konkluderer på den baggrund, at tilliden til samtlige 28 medlemslandes retssystemer ikke kan opretholdes og slår fast, at enhver stat har en naturlig pligt til at beskytte sine egne borgere.

CEPOS anfører også, at forskellene mellem medlemslandenes retstraditioner og retskulturer er så store, at direktivet er problematisk. Hertil kommer, at korruptionen i lande som Italien, Grækenland, Rumænien, Bulgarien og Kroatien er udbredt – også i deres retssystemer – når man sammenligner med et land som Danmark.

I høringssvaret fastslår CEPOS, at "Det vil tydeligvis efter ovenstående redegørelse have store retssikkerhedsmæssige og endda derfor også menneskerettighedsmæssige konsekvenser at sige ja til retsforbeholdet ved afstemningen i december, når vi så samtidig siger ja til denne gennemgåede retsakt".

Institut for Menneskerettigheder: Danskere kan ikke forudsige deres retsstilling

I høringssvaret fra Institut for Menneskerettigheder lægges hovedvægten på, at der bør

Direktivet om seksuelt misbrug af børn

Billedtekst: Bekæmpelse af børneporno er en god ting. Men hvorfor skal EU diktere en strafferamme på maksimalt ti års fængsel? (billede kommer senere)

Betydning: Maksimalt ti års fængsel for børneporno

Umiddelbart lyder det godt, at EU's medlemslande bekæmper børnepornografi og misbrug af børn. Derfor knytter direktivet sig til en allerede eksisterende rammeafgørelse på området. Medlemslandene får pligt til: At forbyde animeret (tegnet) børneporno og tegnefilm hvor de animerede ligner mindreårige, at straffe udbredelse af børneporno med maksimalt ti års fængsel, at straffefølge handlinger, som ikke er ulovlige i det pågældende land mht. seksuel lavalder, at forbyde besiddelse af pornografiske billeder af børn under 15 år.

Men alligevel er direktivet problematisk på en række punkter, og både Retssikkerhedsfonden, Advokatrådet og byretterne kan ikke anbefale en gennemførelse af direktivet. Retssikkerhedsfonden peger på "væsentlige retssikkerhedsmæssige argumenter mod forslaget", mens byretterne finder "definitionen af børneporno meget betænkelig".

Et problem ved retsakterne er for eksempel, at der maksimalt kan gives ti års fængsel for børneporno, hvilket betyder, at man i særlig grove tilfælde af børneporno ikke kan give højere straffe. Med tanke på sag fra Randers, hvor en 48-årig mand har været en af hovedmændene i en af de groveste sager om misbrug af børn, som involverede mænd fra Holland, USA og Australien – i sidstnævnte

land blev en af gerningsmændene idømt 35 års fængsel for sin medvirken – er den lave strafferamme helt urimelig. Selv i et land som USA er det op til de enkelte delstater at fastsætte strafferammer for forbrydelser, men denne ret vil EU med denne retsakt fratage medlemslandene.

Det er også et problem, at retsakterne forpligter et medlemsland til at retsforfølge overtrædelser af seksuel lavalder i et land, hvor den seksuelle lavalder eksempelvis er højere end i det land, hvor den pågældende bor. I Spanien er den seksuelle lavalder 16 år, mens den i Danmark er 15 år. Det kan betyde, at et dansk kærestepar på f.eks. 17 og 15 år uden at vide det kan komme i problemer på en ferie i Spanien, hvis de har seksuelt samkvem på turen – for så har Spanien pligt til at straffe for noget efter paragraffen om sex med mindreårige, og på dette område kan straffene være vidt forskellige i 28 medlemslande med vidt forskellige kulturer. Det får lov og straf til at virke som helt tilfældige størrelser, fordi man ikke kan forvente, at alle sætter sig ind i lovgivningerne i 28 forskellige lande.

Bevisoptagelsesforordningen

Betydning:
Fremmede magter får mulighed for at undersøge danskere i Danmark uden om danske domstole og politi

Her er der tale om en retsakt, der skal gøre det nemmere og hurtigere for domstolene at

Foto: Scampix

Skal græsk, bulgarsk eller rumænsk politi kunne gennemføre undersøgelser i Danmark uden at konsultere dansk politi eller domstolene? Det bliver realitet med retsaktens om bevisoptagelsesforordningen

gennemføre undersøgelser i andre medlemsstater til brug for retssager på det civil- og handelsretlige område. Det vil betyde, at et land som Slovakiet vil kunne gennemføre undersøgelser på dansk jord – f.eks. afhøringer af danske statsborgere, uden om de danske domstole og dansk politi. Det betyder dermed også, at en dansk statsborger uden om sikkerheden fra de danske myndigheder og det danske politi, ville kunne indgå i en eventuel afhøring og retsplejemæssig-proces styret af eksempelvis de græske myndigheder, som er kendt for systematisk at krænke grundlæggende rettigheder.

I øvrigt indgår Danmark allerede i et fælles bevisoptagelsessamarbejde igennem en såkaldt Haag-konvention. Denne retsakt vil give beføjelser til at gøre bevisoptagelsen direkte imellem en ret i et andet EU-land og Danmark. Det betyder, at den ekstra sikring og prøvelse, der består i, at en anmodning først bliver behandlet i Haag, nu sendes direkte til f.eks. Danmark hvor de danske domstole og den danske ret har meget kort svarfrist, før end de skal godkende eller forkaste anmodningen.

Ifølge Justitsministeriet vil den danske retsplejelov skulle ændres og revideres, hvis standarderne for den danske retssikkerhed skal overholdes under den nye retsakt.

Direktivet om den europæiske beskyttelsesordre og forordningen om den civilretlige beskyttelsesordre

Betydning:
Krænkelser af rettigheder

Her handler det blandt andet om, at et eksempelvis et polititilhold, som er truffet i et medlemsland, anerkendes af et andet medlemsland, hvis den beskyttede person befinder sig dér.

Et medlemsland kan kun give afslag i særlige tilfælde: for diplomater, ved forældelse eller hvis det drejer sig om personer under den kriminelle lavalder.

Ellers har medlemslandet pligt til at anerkende alle domme og retslige afgørelser.

Men her advarer Rigsadvokaten advarer om, at udstedelsen af europæiske beskyttelsesordre kan føre til, at den personen, som er årsag til en fare, får kendskab til den beskyttede persons opholdssted, mens Foreningen af Forsvarsadvokater mener, at forslaget krænker menneskerettighederne.

Menneskehandelsdirektivet

Foto: Scampix

Tiggeriet i de store byer er for det meste organiseret af behårede bagmænd, som importerer tiggere og behandler dem som dyr. Intet tyder på, at retsaktens om menneskehandelsdirektivet retter op på det forhold. I stedet er reglerne uklare og krænker muligvis grundlæggende rettigheder.

Betydning: Diktat af strafferammer og omfatter ikke tiggeri

Retsakten har det sympatiske mål at forbedre forebyggelsen og bekæmpelsen af handel med mennesker samt at beskytte ofrene, hvilket ingen kan have noget imod. Men ser man nærmere på indholdet springer flere problematiske forhold i øjnene.

For det første skabes der indtryk af maksimale strafferammer på henholdsvis fem og ti års fængsel. For det andet finder Retssikkerhedsfonden og Advokatrådet teksten uklar og efterlyser, at også tiggeri skal være omfattet, da man ved, at de mange østeuropæeres tiggeri for det meste er organiseret af professionelle bander.

Advokatrådet og Foreningen af Forsvarsadvokater er modstandere af, at ofre kan holdes hemmelige, fordi det kan medføre anvendelse af ikke-anonyme vidner.

Retsakterne

– i bedste fald overflødige, i værste fald skadelige

Det er ikke noget under, at ja-partierne helst vil begrænse debatten op til afstemningen, og at de stort set kun ønsker at tale om politisamarbejdet i Europol, som der er bred opbakning til i befolkningen. Men Dansk Folkeparti har allerede fremlagt en model for, hvordan Danmark kan forblive i Europol, uden at vi samtidig siger ja til en uoverskuelig mængde lovgivning, hvis konsekvenser ingen har det fornødne overblik over.

Samtlige retsakter indeholde en overdragelse af suverænitet fra Danmark til EU. Det betyder, at vi kommer til at bestemme mindre, end vi gør i dag, og det var netop grunden til, at Danmark fik de fire forbehold i 1993 som en betingelse for, at vi kunne komme med i Unionen. Ja-partierne forsøger at overbevise danskerne om, at det er ”længe siden”, og at verden har ændret sig siden.

Det er et dårligt argument. De danske forbehold er kun 22 år gamle. Grundloven er i store træk forblevet uændret siden 1849, den er blevet justeret på enkelte områder – eksempelvis kvindernes valgret i 1915 – men ellers er den i al sin enkelthed den samme som for 166 år siden. Men EU-partierne i Folketinget nærer et brændende ønske om at komme af med alle forbehold.

Billedtekst (billede skal findes) I 2000 satte danskerne EU-partierne stolen for døren, da de med et solidt flertal sendte euroen til tælling i Danmark. Afstemningen den 3. december har nøjagtig ligeså stor betydning for Danmark fremtid. (foto: Dansk Folkeparti)

Hvis deres manøvre lykkes, og retsforbeholdet bliver afskaffet, bliver der skåret en fed skive af salamien. Tilbage er så forsvarsforbeholdet, som Venstre allerede har bebudet at ville afskaffe, samt forbeholdet mod euroen, som de også helst vil af med. Her vil de argumentere for, at kronen allerede i praksis er bundet til euroen med en fast vekselkurs.

Den 3. december 2015 er den vigtigste dato i danmarkshistorien siden den 28. september. Dengang stemte 53,2 procent af danskerne nej til euroen og gav ja-partierne en sviende lussing. Ja, faktisk var den så sviende, at der altså skulle gå 15 år, før de vovede at gøre forsøget igen. Det er nu op til den danske befolkning at gentage succesen: At vise EU-partierne, at der ikke skal skæres flere skiver af den danske salami.

EUROPÆISK FOLKEBLAD

Tidsskrift udgivet af ECR-Gruppen i Europa-parlamentet

1. Årgang, nr. 5

Ansvarshæfter: Karsten Lorentzen
 Mail: karsten.lorentzen@ft.dk

I redaktionen: Kristian Wederkinck Olesen, Morten Mærsk og Jannich Kofoed

Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis ECR-Gruppens eller Dansk Folkepartis synspunkter.

Layout og tryk: KLS Grafisk Hus

Forsidefoto: XXXXXXXXXXXXX

Telefonliste DF-MEP

Morten Messerschmidt
 Europa-Parlamentet
 WIB 05M061
 60, rue Wiertz
 B-1047 Bruxelles
 Belgien

Telefon: +32 2 28 45738
 Mail: morten.messerschmidt@ep.europa.eu

Personlig assistent:
 Søren Peter Jensen
 Telefon: +32 2 28 47738
 Mail: soerenpeter.jensen@ep.europa.eu

Anders Primdahl Vistisen
 Europa-Parlamentet
 WIB 05M071
 60, Rue Wiertz
 B-1047 Bruxelles
 Belgien

Telefon: +32 2 28 45859
 Mail: anders.vistisen@ep.europa.eu

Jørn Dohrmann
 Europa-Parlamentet
 WIB 05M057
 60, Rue Wiertz
 B-1047 Bruxelles
 Belgien

Telefon: +32 2 28 45721
 Mail: jorn.dohrmann@ep.europa.eu

Personlig assistent:
 Louis Andreas Michaelsen
 Telefon: +32 2 28 47721
 Mail: louis.michaelsen@ep.europa.eu

V. Jannich Kofoed

MØRKE MIDT PÅ DAGEN EFTER DANSK NEJ?

”Dagen derpå” ifølge EU-partierne, hvis vi bevarer retsforbeholdet:

Den 3. december stemmer danskerne nej til at afskaffe retsforbeholdet. Men dagen efter går politiets computere i sort; adgangen til Europol’s databaser er spærret. ”Invalid username or password”, blinker det afvisende svar fra hovedkvarteret i Haag. Dansk politi forsøger hektisk at komme igennem til de tidligere kolleger i Europol på telefon, men røret bliver lagt på i den anden ende. Bip... Bip... Bip...

Europas værste udskud får snart nys om, at de danske myndigheder famler i blinde, og en livlig trafik af våben, narkotika, kriminelle og prostituerede sætter kurs mod det forsvarsløse lille land.

Inde i Danmark lykkes det ganske vist for dansk politi ved lykketræf at finde enkelte våben- og narko-depoter og pågribe kenyanske og albanske smuglere og alfonser. Men når politiet vil udveksle informationer med andre lande i Europol, bliver det mødt med en mur af tavshed.

Nu bliver Danmark også et rent slaraffenland for pædofile, som opretter netværk til ligesindede i Europa. ”Æv, bæv, Merkel!”, siger den berygtede Fritz Fromm, som viser sin langemand på forsiden af Ekstra Bladet; han er efterlyst i Tyskland for misbrug af børn, men det danske nej har gjort Danmark til et fristed for folk som ham.

Samtidig bryder Sveriges asylsystem sammen. Rasende migranter afbrænder svenske asylcentre og skove i skuffelse over forplejningen, som den blev lovet på hjemmesiden migrantcaravan.com. Rygtet spreder sig, og tusinder vælger i stedet at slå sig ned i Danmark.

Da TV viser optagelser af unge mænd med status som ”uledsagede flygtningebørn” fra Syrien, som skydetræner på fodboldbanerne i Vollsmose og Gellerup, forsøger politiet at finde ud af, om de langskægede ynglinge mon er registreret med fingeraf-

tryk og tandsætprøver i andre EU-lande? Men igen er Europol så tillukket som Jean Monnet-bygningen på en belgisk helligdag. Venstreregeringen forsøger nu desperat at få en parallelaftale om Europol, men Non! og Nein! lyder det fra Bruxelles, nu skal der statueres et eksempel, og Danmark skal have en afklapsning.

Imens blomstrer de andre EU-landes politisamarbejde gennem Europol, som snart får bugt med de sidste rester af grænseoverskridende kriminalitet. Danmark, derimod, tynses hjælpeløst ned af skyderier, børneporno, narko og hjemvendte jihadister.

Nu fortryder danskerne bitterligt, at de lod sig forføre af Dansk Folkepartis primitive lokketoner og stemte nej den 3. december 2015. Men nu er det for sent.

Ja, sådan skræmmer ja-partierne danskerne. Det gjorde de også, da vi skulle stemme om euroen. Men som bekendt gik det ikke så galt. Tværtimod. Også denne gang vil ja-partiernes argumenter falde med et brag, når det viser sig, at Danmark kan forblive i Europol – og at de aldrig får lov til at overlade udlændingepolitikken til EU.

